

1 Când un contribuabil se înființează în cursul unui an fiscal, perioada impozabilă începe:

- A. pentru sediul permanent, de la data la care persoana juridică străină a fost înregistrată în registrul ținut de instanțele judecătorești, chiar dacă nu a început să își desfășoare, integral sau parțial, activitatea în România;
- B. pentru contribuabilii care au optat, în conformitate cu legislația contabilă în vigoare, pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic, de la data începerii primului an de existență a exercițiului financiar;
- C. de la data înregistrării acestuia în registrul comerțului, dacă are această obligație potrivit legii.

2 Suspendarea executării unei autorizații de desființare a unei construcții și oprirea executării lucrărilor se poate dispune:

- A. prin act administrativ, de către prefectul județului sau al municipiului București, în virtutea exercitării dreptului de tutelă administrativă;
- B. de către instanțele judecătorești, până la soluționarea pe fond a acțiunii în anulare;
- C. de către instanțele judecătorești, până la soluționarea definitivă a acțiunii în anulare, pe toată durata existenței construcției și ulterior, dacă autorizația de desființare nu a fost revocată.

3 Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:

- A. toate cheltuielile cu salariile și cele asimilate salariilor;
- B. cheltuielile pentru funcționarea, întreținerea și repararea locuințelor de serviciu, deductibile în limita corespunzătoare suprafețelor construite prevăzute de Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care se majorează din punct de vedere fiscal cu 10%;
- C. cheltuielile aferente vehiculelor rutiere motorizate, utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție precum și servicii de curierat, cu o masă totală maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietatea sau în folosința contribuabilului.

4 Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că procesele-verbale întocmite în urma controalelor fiscale efectuate de personalul desemnat din cadrul A.N.A.F., la solicitarea organelor de urmărire penală:

- A. încalcă dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, în lipsa unui cadru legislativ clar și coerent în materia mijloacelor de probă în domeniul fiscal, cu respectarea principiului unicității reglementării în materie;
- B. încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție și art.13 din CEDO;
- C. pot fi administrate în orice fază a procesului penal, în măsura în care contribuie la aflarea adevărului.

5 Instanța de contencios administrativ poate suspenda judecarea pricinii:

- A. când au fost sesizate organele de urmărire penală pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu actul administrativ atacat, numai dacă ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea;
- B. când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu actul administrativ atacat, numai dacă reclamantul - persoană vătămată nu stăruie în continuarea judecării pricinii;
- C. când s-a dispus trimiterea în judecată a funcționarului public care a contribuit la emiterea actului administrativ atacat pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu acest act, chiar dacă reclamantul-persoană vătămată stăruie în continuarea judecării.

6 Comisia de cercetare a averilor înființată în baza Legii nr.115/1996 poate:

- A. dispune, prin ordonanță, clasarea cauzei, când organul de urmărire penală, după efectuarea cercetărilor în urma suspendării controlului, nu sesizează instanța penală;
- B. dispune, prin ordonanță motivată, clasarea cauzei când, după reluarea controlului după suspendare, persoana controlată a decedat;
- C. dispune, prin ordonanță motivată, clasarea cauzei când constată că proveniența bunurilor este justificată.

7 În vederea organizării unor tabere de corturi pe un teren care depășește limita unei unități administrativ-teritoriale:

- A. este necesară emiterea unei autorizații de construire de către președintele consiliului județean, cu avizul primarilor;
- B. este necesară emiterea unei autorizații de construire de către de primarul uneia dintre unitățile administrativ-teritoriale care are în aparatul de specialitate angajați - funcționari publici cu atribuții în domeniul urbanismului, amenajării teritoriului și autorizării executării lucrărilor de construcții pentru lucrările care se execută;
- C. nu este necesară autorizație de construire, ci doar aviz de amplasament.

8 Funcția de primar este incompatibilă cu:

- A. exercitarea calității de membru al consiliului de administrație al unei entități economice din subordinea sau la care unitatea administrativ-teritorială pe care o conduce deține participație;
- B. activitățile de scriitor și compozitor;
- C. funcția de consilier local.

9 Prin hotărâre prealabilă, pronunțată în temeiul art.521 Cod procedură civilă, ÎCCJ-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis că:

- A. o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, este asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale;
- B. creanța bugetară izvorâtă din alte titluri executorii, conform legii, așa cum este hotărârea judecătorească ce tranșează un litigiu de drept civil, intră în sfera de reglementare a dispozițiilor art. 173 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală, iar organele fiscale pot calcula și stabili din oficiu, prin titluri executorii fiscale, în lipsa unor dispoziții ale titlului executoriu trimis spre executare, obligații fiscale accesorii, precum dobânzi și penalități de întârziere;
- C. hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este incompatibilă cu regimul de executare al creanțelor bugetare.

10 Pentru determinarea rezultatului fiscal se are în vedere:

- A. diferența între veniturile și cheltuielile înregistrate conform reglementărilor contabile aplicabile, din care se scad veniturile neimpozabile și deducerile fiscale;
- B. metodele contabile, stabilite prin reglementări legale în vigoare, privind ieșirea din gestiune a stocurilor, fiind scăzute erorile înregistrate în contabilitate;
- C. reglementările privind prețurile de transfer, prevăzute de Codul de procedură fiscală, la tranzacțiile între persoane afiliate.

11 Atunci când există diferențe între fondul ori natura economică a unei operațiuni sau tranzacții și forma sa juridică organul fiscal:

- A. apreciază aceste operațiuni sau tranzacții, cu respectarea fondului economic al acestora, în aplicarea principiilor bunei credințe și „in dubio contra fiscum”;
- B. își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia;
- C. acordă prevalență conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal, cu luarea în considerare și a celorlalte principii și reguli de aplicare a legislației fiscale.

12 Autorizația se consideră acordată sau, după caz, reînnoită dacă:

- A. autoritatea administrației publice competente răspunde negativ, în termenul prevăzut de lege pentru emiterea autorizației;
- B. autoritatea administrației publice nu răspunde solicitantului în termenul prevăzut de lege pentru emiterea sau reînnoirea respectivei autorizații;
- C. solicitantul nu depune cerere pentru autorizare sau reînnoire.

13 În cauza Driha împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. impozitarea plății compensatorii reprezintă o ingerință manifest ilegală pe planul dreptului intern și, ca urmare, incompatibilă cu dreptul legat de respectarea bunurilor reclamantului, având astfel loc o încălcare a dispozițiilor articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție;
- B. impozitarea plății compensatorii nu contravine dispozițiilor articolului 1 din Protocolul nr. 1 deoarece reclamantul nu dispunea de o hotărâre definitivă în favoarea sa, iar jurisprudența instanțelor în materie nu reprezenta o jurisprudență consacrată;
- C. impozitarea plății compensatorii nu reprezintă o ingerință în dreptul reclamantului, prevăzută de legislația aplicabilă în materie, întrucât aceasta urmărea scopul legitim de a asigura plata impozitelor și era proporțională cu scopul legitim urmărit.

14 Sancțiunea disciplinară de destituire din funcția publică se aplică unui funcționar public:

- A. dacă s-a ivit un motiv legal de incompatibilitate, iar funcționarul public nu acționează pentru încetarea acestuia într-un termen de 15 zile calendaristice de la data intervenirii cazului de incompatibilitate, după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public, și direct de către persoana care are competența legală de numire în funcția publică;
- B. pentru absența nemotivată de la serviciu, direct de către persoana care are competența legală de numire în funcția publică;
- C. pentru nerespectarea programului de lucru, după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public; se aplică de conducătorul instituției publice, la propunerea comisiei de disciplină.

15 Instanța competentă să soluționeze plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, poate:

- A. să dispună suspendarea procedurii de atribuire și/sau a executării contractului până la soluționarea cauzei la cererea părții interesate, prin încheiere dată cu citarea părților, dacă sunt îndeplinite condițiile art.14-15 din Legea nr.554/2004, în toate cazurile;
- B. să admită plângerea, să modifice decizia Consiliului prin care a soluționat contestația prin soluționarea unei excepții procesuale și să rețină cauza spre judecare pe fond, cu luarea în considerare a motivelor care au determinat modificarea deciziei;
- C. să admită plângerea, să modifice decizia Consiliului, să anuleze actul autorității contractante privind rezultatul procedurii de atribuire și să dispună reevaluarea ofertelor, cu indicarea în mod clar și precis a limitelor reevaluării.

16 Pentru cheltuielile incluse în solicitările/cererile de plată ale beneficiarilor care nu respectă condițiile de legalitate, regularitate sau conformitate stabilite prin prevederile legislației naționale și comunitare, potrivit OUG nr.66/2011, înainte de efectuarea plății, autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene:

- A. au obligația aplicării de reduceri procentuale din sumele solicitate la plată de către beneficiari, în situația în care constată cel puțin una dintre abaterile prevăzute ordonanța de urgență;
- B. au obligația aplicării de reduceri procentuale din sumele solicitate la plată de către beneficiari, în situația în care constată cel puțin una dintre abaterile prevăzute ordonanța de urgență, prin încheierea unui proces-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare;
- C. au obligația aplicării de reduceri procentuale din sumele solicitate la plată de către beneficiari, pentru abaterile de la aplicarea prevederilor în domeniul achizițiilor publice/achizițiilor sectoriale/concesiunilor de lucrări și servicii, de orice natură, cu respectarea principiului proporționalității, chiar dacă nu au un potențial impact financiar.

17 În cazul în care constată neîndeplinirea unor condiții care aduc o gravă atingere interesului public, siguranței naționale, ordinii sau sănătății publice și care nu pot fi remediate sau în cazul în care deficiențele identificate nu au fost remediate în termenul stabilit:

- A. autoritatea administrației publice se va adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea autorizației prin care se permite desfășurarea unei activități, prestarea unui serviciu sau exercitarea unei profesii;
- B. autoritatea administrației publice va anula documentul oficial prin care se permite desfășurarea unei activități, prestarea unui serviciu sau exercitarea unei profesii, acordat potrivit procedurii reglementate;
- C. autoritatea administrației publice nu va putea anula documentul, ci va notifica de îndată titularului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, neregularitățile constatate, modul de remediere a tuturor deficiențelor identificate, precum și termenul în care titularul trebuie să respecte această obligație.

18 În situația în care instanța admite plângerea, modifică decizia Consiliului și constată că actul autorității contractante a fost emis cu încălcarea prevederilor legislației în materia achizițiilor publice, achizițiilor sectoriale sau concesiunilor, poate dispune:

- A. atribuirea contractului către un anumit operator economic, doar în situația în care acesta a fost desemnat de autoritatea contractantă sau calitatea sa de ofertant câștigător rezultă din informațiile cuprinse în dosarul de soluționare a contestației;
- B. anularea procedurii de atribuire în toate situațiile în care constată încălcări ale prevederilor legale ce afectează procedura de atribuire;
- C. anularea contractului, în toate situațiile, dacă a fost încheiat înainte de comunicarea deciziei de către Consiliu.

19 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretate în sensul că:

- A. nu se opun unei reglementări care scutește persoanele fizice de plata taxelor judiciare de timbru atunci când acestea introduc o contestație la executarea silită a unei decizii judecătorești privind rambursarea unor taxe percepute cu încălcarea dreptului Uniunii și le scutește pe acestea de obligația de a depune o cauțiune cu ocazia introducerii cererii de suspendare a unei astfel de proceduri de executare silită;
- B. nu se opun unei reglementări care scutește persoanele juridice de drept privat de plata taxelor judiciare de timbru atunci când acestea introduc o contestație la executarea silită a unei decizii judecătorești privind rambursarea unor taxe percepute cu încălcarea dreptului Uniunii și le scutește pe acestea de obligația de a depune o cauțiune cu ocazia introducerii cererii de suspendare a unei astfel de proceduri de executare silită;
- C. nu se opun unei reglementări care scutește persoanele juridice de drept public de plata taxelor judiciare de timbru atunci când acestea introduc o contestație la executarea silită a unei decizii judecătorești privind rambursarea unor taxe percepute cu încălcarea dreptului Uniunii și le scutește pe acestea de obligația de a depune o cauțiune cu ocazia introducerii cererii de suspendare a unei astfel de proceduri de executare silită.

20 Autoritățile și instituțiile publice au obligația să răspundă în scris la solicitarea informațiilor de interes public:

- A. pentru informațiile solicitate verbal pe loc sau, dacă informația nu este disponibilă, în maxim 7 zile în funcție de dificultatea, complexitatea, volumul lucrărilor documentare și de urgența solicitării;
- B. în maxim 10 zile sau, după caz, în cel mult 30 de zile de la înregistrarea solicitării, în funcție de dificultatea, complexitatea, volumul lucrărilor documentare și de urgența solicitării;
- C. în maxim 15 de zile, în cazul în care refuză comunicarea informațiilor solicitate.

21 Se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, o singură dată, atunci când:

- A. instanța de apel constată că prima instanță a fost incompetentă, iar excepția necompetenței materiale de ordine publică a fost invocată de pârât la al doilea termen de judecată la care a fost legal citat;
- B. curtea de apel în soluționarea recursului constată că tribunalul, în mod eronat, a respins apelul ca tardiv, chiar dacă recurentul solicită anularea deciziei recurate, admiterea apelului și evocarea cauzei pe fond;
- C. instanța de apel constată că în mod eronat prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale active, iar apelantul a solicitat admiterea apelului, anularea sentinței și admiterea acțiunii, în timp ce intimatul nu a exprimat nicio poziție procesuală.

22 Referitor la autoritatea de lucru judecat:

- A. pârâtul nu poate opune reclamantului lucrul judecat într-un litigiu anterior ce are legătură cu procesul în curs, atâta vreme cât cel dintâi s-a purtat între reclamant și o altă persoană;
- B. hotărârea atacată cu contestație în anulare se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie până ce va fi înlocuită cu altă hotărâre;
- C. în cazul admiterii excepției autorității de lucru judecat, invocată din oficiu în apel, părții ce a exercitat calea de atac îi poate fi creată o situație mai rea decât cea stabilită prin hotărârea primei instanțe.

23 În materia nulității actelor de procedură:

- A. nulitatea absolută poate fi invocată din oficiu la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau la termenul de judecată imediat următor și înainte de a se formula concluzii pe fond;
- B. nulitatea expresă condiționată poate fi înlăturată prin refacerea actului de procedură cu respectarea tuturor condițiilor legale;
- C. nulitatea poate fi acoperită chiar dacă a intervenit decăderea ori o altă sancțiune procedurală.

24 Ordinea corectă de soluționare a excepțiilor este:

- A. excepția nelegalei compunerii, excepția inadmisibilității căii de atac, excepția lipsei de interes în exercitarea căii de atac;
- B. excepția nelegalei compunerii, excepția lipsei de interes în exercitarea căii de atac, excepția inadmisibilității căii de atac;
- C. excepția inadmisibilității căii de atac, excepția lipsei de interes în exercitarea căii de atac, excepția nelegalei compunerii.

25 Renunțarea la calea de atac în fața primei instanțe:

- A. nu poate fi efectuată printr-un înscris autentic;
- B. poate fi efectuată în mod tacit;
- C. poate fi efectuată de către avocatul părții, prezent la pronunțarea hotărârii, dacă acesta este împuternicit în mod expres în acest sens.

26 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

- A. pentru a determina dacă, în aplicarea articolului 16 din Regulamentul nr.1393/2007, noțiunea „act extrajudiciar” cuprinde doar actele întocmite sau certificate, în lipsa unei proceduri judiciare, de o autoritate publică sau de un funcționar public ori dacă se extinde până la a cuprinde și actele private, este necesar să se țină seama, în conformitate cu o jurisprudență constantă, de contextul articolului 16 menționat și de obiectivele urmărite de acest regulament, precum și, dacă este cazul, de geneza sa;
- B. noțiunea de „act extrajudiciar” prevăzută de Regulamentul nr.1393/2007, trebuie considerată o noțiune autonomă de drept al Uniunii, astfel că trebuie să primească o accepțiune largă, însă limitată numai la actele autentice sau sub semnătură privată, intervenite în cadrul unei proceduri judiciare;
- C. noțiunea „act extrajudiciar”, în sensul articolului 16 din Regulamentul nr.1393/2007, trebuie interpretată ca incluzând documentele întocmite sau certificate de o autoritate publică sau de un funcționar public, nu și actele sub semnătură privată a căror transmitere formală către destinatarul lor care locuiește în străinătate este necesară pentru exercitarea, pentru dovada sau pentru garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială.

27 Revizuirea este admisibilă atunci când:

- A. acțiunea în pretenții formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta prezintă înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică, care îi dovedeau calitatea de creditor;
- B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, indiferent dacă continuă să se mai producă consecințele grave ale respectivei încălcări;
- C. acțiunea în revendicare formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta dovedește că a fost împiedicat să se înfățișeze la judecată și să încunoștințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa.

28 Acțiunea prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare-cumpărare a unui imobil, atunci când părțile nu au determinat prin antecontract locul executării obligației este de competența teritorială a instanței în a cărei circumscripție:

- A. are domiciliul pârâtului;
- B. este situat imobilul;
- C. are domiciliul reclamantului.

29 Avocatul care l-a reprezentat pe reclamant la judecarea procesului de primă instanță a declarat apel împotriva hotărârii pronunțate, fără a depune o nouă împuternicire pentru susținerea căii de atac. În apel, procedura de citare cu reclamantul este legal îndeplinită:

- A. când s-a dispus citarea reclamantului la domiciliul acestuia;
- B. chiar dacă nu s-a dispus citarea reclamantului, acesta având obligația de a urmări desfășurarea procesului;
- C. când s-a dispus citarea prin publicitate.

30 Într-un proces introdus pe rolul instanței la data de 11.03.2019, apelul declarat împotriva sentinței de fond, trimis prin poștă, este făcut cu depășirea termenului de apel dacă:

- A. este trimis, în ultima zi a termenului de apel, după ora la care activitatea instanței încetează în mod legal;
- B. un exemplar este trimis prin fax, în ultima zi a termenului de apel;
- C. a fost depus la oficiul poștal a doua zi după împlinirea termenului.

31 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României, cu privire la textele legale care reglementează obligativitatea reprezentării și asistării părților prin avocat, în calea de atac a recursului, respectiv obligativitatea redactării cererii de recurs, precum și exercitarea și susținerea recursului numai prin avocat, a reținut că:

- A. scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor fizice de a fi asistate sau reprezentate de avocat la redactarea cererii și motivelor de recurs, precum și în exercitarea acestuia, nu a fost unul legitim;
- B. opțiunea legiuitorului pentru măsura reprezentării și asistării de avocat în etapa recursului nu a fost necesară pentru atingerea scopului urmărit;
- C. această măsură, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit, din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual.

32 Împotriva hotărârii judecătorești prin care a fost admisă o cerere de refuz a executării în România a unei hotărâri judecătorești pronunțată în Franța, în materie civilă și comercială, potrivit dispozițiilor Regulamentului (UE) 1215/2012, partea interesată poate formula:

- A. apel, care este de competența tribunalului;
- B. apel, care este de competența curții de apel;
- C. recurs, care este de competența curții de apel.

33 Termenul pentru exercitarea căii de atac:

- A. curge întotdeauna de la pronunțarea sau comunicarea hotărârii de către instanța care a pronunțat respectiva hotărâre;
- B. este un termen legal, imperativ;
- C. se calculează, de regulă, pe zile calendaristice.

34 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. reglementarea privind termenele care trebuie respectate pentru a formula un recurs are ca scop să asigure o bună administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice și că persoanele în cauză trebuie să se aștepte ca aceste norme să fie aplicate, însă reglementarea în cauză sau aplicarea acesteia nu trebuie să împiedice justițiabilul să se prevaleze de o cale de atac disponibilă;
- B. în analiza cererilor care îi sunt adresate se poate oricând substitui instanțelor interne, chiar dacă le revine în primul rând autorităților naționale, în special instanțelor, obligația de a interpreta legislația internă;
- C. în situația în care un reclamant dispune eventual de mai multe căi de atac efective este obligat să parcurgă toate aceste proceduri anterior sesizării Curții.

35 În cazul unei cereri evaluabile în bani, înregistrată pe rolul tribunalului, micșorarea de către reclamant a cuantumului pretențiilor, la primul termen de judecată, de la 500.000 lei la 100.000 lei, determină:

- A. declinarea competenței materiale în favoarea judecătorei în raport de valoarea modificată a pretențiilor;
- B. declinarea competenței materiale în favoarea judecătorei apreciindu-se că este vorba despre o cerere de plată parțială;
- C. păstrarea competenței tribunalului.

36 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că în cazul strămăturii repetate a judecării acțiunii de fond, instanța competentă teritorial să judece cererea de ordonanță președințială în legătură cu respectiva acțiune, este:

- A. instanța în favoarea căreia s-a strămutat prima dată judecata fondului cauzei;
- B. instanța determinată potrivit regulilor generale;
- C. instanța în favoarea căreia s-a strămutat judecata fondului cauzei pentru a doua oară, deoarece a operat prorogarea legală de competență.

37 Suspendarea voluntară, când nici una dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei și nici nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă:

- A. poate fi dispusă și în cazul unei acțiuni pornite de procuror;
- B. poate fi dispusă, chiar dacă s-a încuviințat la același termen cererea de amânare formulată de una din părți, pentru lipsă de apărare;
- C. nu poate fi împiedicată prin prezența intervenientului principal, a cărui cerere de intervenție a fost admisă în principiu, la strigarea cauzei, dacă părțile principale, legal citate, nu se prezintă și nici nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

38 Încheierea prin care s-a respins recuzarea:

- A. poate fi atacată, separat de hotărârea de fond, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei încheieri;
- B. nu este supusă niciunei căi de atac, atunci când recuzarea a fost respinsă ca rămasă fără obiect, față de admiterea declarației de abținere;
- C. poate fi atacată, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, în termen de 30 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

39 Nu poate fi primit apelul:

- A. principal declarat de pârâtul care a executat parțial hotărârea prin care a fost obligat la plata pensiei de întreținere către fiul său minor, cu privire la sumele achitate;
- B. împotriva considerentelor în cazul în care apelantul – reclamant solicită completarea considerentelor primei instanțe cu motive suplimentare pentru admiterea acțiunii;
- C. declarat împotriva încheierii prin care prima instanță a încuviințat probele, atunci când prin calea de atac se critică și soluția pronunțată de prima instanță asupra fondului cauzei.

40 În materia perimării:

- A. perimarea nu operează împotriva persoanelor de drept public;
- B. cursul perimării este suspendat timp de o lună în cazul decesului reclamantului, intervenit în ultimele două luni ale termenului de perimare;
- C. ca efect al perimării apelului, hotărârea de primă instanță devine executorie, dar nu și definitivă.

- 41 Prin cererea înregistrată pe rolul curții de apel, secția de contencios administrativ și fiscal la data de yy.2017, reclamanta A a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice – Administrația Județeană a Finanțelor Publice, pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună suspendarea executării Deciziei de impunere nr. x/zz.2016 privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x/08.07.2016, decizie prin care au fost stabilite obligații suplimentare de plată, până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a susținut că aparența de nelegalitate ce conduce la existența cazului bine justificat constă stabilirea în anul 2015 a unor obligații fiscale suplimentare de plată aferente perioadei 01.01.2009-31.12.2009 față de care s-a împlinit termenul de prescripție de 5 ani aplicabil în materie fiscală, termen care începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, potrivit art. 91 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea cererii de suspendare invocând faptul că deși excepția prescripției aferente perioadei 01.01.2009-31.12.2009 ar putea reprezenta un motiv al nelegalității, aceasta nu justifică suspendarea executării întregii decizii de impunere, întrucât organul fiscal are posibilitatea să procedeze la executarea deciziei de impunere, parțial, pentru sumele față de care nu a intervenit prescripția.

Din perspectiva analizării condiției cazului bine justificat, instanța de judecată va dispune:

- A. respingerea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere, întrucât posibila nelegalitate vizează doar o parte a debitului principal stabilit prin decizia de impunere;
- B. admiterea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere, cu motivarea că prescripția constatării unei părți din obligațiile fiscale este de natură a crea o aparență de nelegalitate asupra cuantumului sumei stabilite, fiind suficientă pentru existența unui dubiu asupra legalității actului dedus judecării, urmând ca instanța investită cu acțiunea în anulare să stabilească cu certitudine dacă această nelegalitate parțială există și dacă ea este de natură să afecteze în întregul său actul administrativ fiscal contestat;
- C. respingerea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere întrucât aspectele vizând prescripția obligațiilor de plată sunt chestiuni ce țin de analiza fondului cauzei.

- 42 Reclamanta SC X a chemat în judecată pe pârâții ANAF și DGFP pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să se anuleze Decizia de soluționare a contestației nr.zz/01.2019 prin care a fost suspendată soluționarea contestației administrative până la soluționarea definitivă a sesizării penale nr.xx/p/2018, decizia de impunere nr.yy/05.2019 și a Raportului de inspecție fiscală emis la aceeași dată, prin care s-a stabilit în sarcina societății obligații fiscale reprezentând impozit pe profit, TVA și penalități de întârziere.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că, prin decizia emisă de organul de soluționare a contestației s-a dispus suspendarea contestației până la soluționarea laturii penale a cauzei, cu încălcarea art.277 alin.1 lit.a din Codul de procedură administrativă, actul de sesizare penală neavând legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare, în condițiile în care a respectat dispozițiile procedurale prevăzute de Codul de procedură fiscală și de Legea contenciosului administrativ.

Prin sentința civilă nr.zz/2019, a fost admisă acțiunea și anulate Decizia de soluționare a contestației nr.zz/01.2019, decizia de impunere nr.yy/05.2019 și Raportului de inspecție fiscală emis la aceeași dată, fiind exonerată reclamanta de plata obligațiilor fiscale suplimentare, reprezentând impozit pe profit, TVA și penalități de întârziere, reținând că decizia de suspendare a soluționării contestației este nelegală, întrucât faptele sesizate nu aveau o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

De asemenea, prima instanță a constatat nesoluționarea contestației fiscale în termen de 6 luni, înainte de data sesizării instanței și a procedat la analiza pe fond, dispunând anularea obligațiilor fiscale întrucât a intervenit prescripția dreptului organelor fiscale de a constata obligații fiscale. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții criticând-o pentru nelegalitate, doar în ceea ce privește al doilea capăt de cerere, arătând că instanța s-a pronunțat asupra deciziei de impunere nr.yy/05.2019 și Raportului de inspecție fiscală în mod nelegal, cu nesocotirea dispozițiilor privind suspendarea procedurii de soluționare a contestației, respingând în mod greșit excepția de prematuritate invocată prin întâmpinare.

Ce a decis instanța de recurs?

- a admis recursul, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, în vederea efectuării unei expertize contabile în ceea ce privește nașterea obligațiilor fiscale;
- a admis recursul, a casat în parte sentința recurată și rejudecând a respins capătul de cerere privind anularea deciziei de impunere nr.yy/05.2019 și Raportului de inspecție fiscală, ca prematur formulat și a obligat organul fiscal la soluționarea pe fond a contestației, constatând că nu s-a împlinit termenul de 6 luni de soluționare a contestației administrative anterior sesizării instanței;
- a respins recursul ca nefondat, întrucât organul fiscal a soluționat contestația fără să intre în cercetarea fondului raportului juridic fiscal.

- 43 Prin încheierea din data de zz/ii/yyy Tribunalul X a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 233¹ alin. (2), (3) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 350 alin.(1) și (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ridicată de părțile în cauză, care au susținut că sunt contrare prevederilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1), art. 53, art. 124 alin. (2) și art. 131 alin. (1) din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea Constituțională a decis că:

- dispozițiile art. 233¹ alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 350 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și sintagma "care constituie mijloace de probă" din cuprinsul art. 233¹ alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, și art. 350 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 sunt neconstituționale, întrucât aceste texte legale nesocotesc logica de ansamblu a Codului de procedură penală în materia probațiunii;
- excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 53 din Constituție, menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, nu au incidență în cauză, iar Agenția Națională de Administrare Fiscală nu acționează în calitate de parte în procesul penal, ci ca organ de specialitate, în virtutea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și ale Codului de procedură penală neafectând nici statutul sau activitatea organelor de urmărire penală;
- excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât, în lipsa unui cadru legislativ clar și coerent în materia mijloacelor de probă în domeniul fiscal, cu respectarea principiului unicității reglementării în materie, Curtea nu poate legifera, exercitând doar un control de constituționalitate a normelor juridice cu putere de lege.

44 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel X la data de zzz/ll/yyy reclamantul S.D. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Integritate anularea Raportului de evaluare nr. xzy/zz.ll.aaa, prin care s-a constatat starea de incompatibilitate începând cu data de 1 martie 2011 și până în prezent.

Prin sentința nr. xxx din data de z ll yyy, curtea de apel a admis acțiunea și a anulat raportul de evaluare, reținând, în esență, că în cazul unui medic șef de secție, legea îi stabilește interdicții în ceea ce privește cumulul de funcții publice prin incompatibilitățile stabilite de art. 180 alin. (1) din lege și îl împiedică, în ceea ce privește activitatea în mediul privat să încheie contracte cu unitatea la care activează prin intermediul conflictului de interese dacă acesta participă din partea spitalului la luarea deciziei de a contracta și nu îl face incompatibil în mod absolut cu calitatea de administrator într-o societate comercială.

Împotriva sentinței a declarat recurs pârâta ANI, criticând-o pentru nelegalitate cu invocarea dispozițiilor art. 488 alin.1 pct. 8 Cod pr. civilă, susținând că incompatibilitățile nu sunt generate doar de exercitarea simultană a unor funcții publice, fiind necesar doar ca una dintre ele să fie o demnitate/calitate/funcție publică, legiuitorul folosește expresia de „activități sau alte funcții de manager” fără a distinge dacă este vorba de un manager din mediul public sau privat, calitatea de administrator al unei firme presupunând, deci, ca și în cazul managerului, tot o activitate de conducere, de efectuare a tuturor operațiunilor pentru aducerea la îndeplinire a obiectului de activitate al societății în baza mandatului dat de asociații reuniți în adunarea generală.

Ce a decis Înalta Curte de Casație și Justiție?

- A. a respins recursul ca nefondat, reținând în esență că din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale incidente, rezultă că, față de natura juridică a funcției de șef de secție într-un spital public, determinată pe baza atribuțiilor prevăzute de lege și față de domeniul de aplicare a incompatibilităților stabilite expres pentru această funcție prin legea specială, nu există un temei legal pentru constatarea stării de incompatibilitate;
- B. a admis recursul, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, reținând că instanța de fond nu a administrat probe în ceea ce privește exercitarea efectivă a activităților cu caracter comercial de către reclamant;
- C. a respins recursul ca nefondat, cu motivarea că activitățile imputate nu se circumscriu cauzelor de incompatibilitate ci de conflict de interese, calitate pentru care s-a mai întocmit un raport de evaluare, față de care instanța a respins acțiunea ca inadmisibilă, iar reclamantul nu a declarat recurs.

45 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal la data de 26.07.2016, reclamanta X. a solicitat, în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, suspendarea executării Deciziei de impunere nr. x/8.07.2016 privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x/08.07.2016, prin care au fost stabilite obligații suplimentare de plată în cuantum de 6.735.825 RON, până la soluționarea definitivă a cauzei, susținând în esență că potrivit dispozițiilor art. 107 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003, Proiectul de raport de inspecție fiscală trebuie să conțină toate constatările organului fiscal și consecințele fiscale ale acestuia, neputând, din acest punct de vedere, să existe diferențieri între Proiectul și însuși Raportul de inspecție fiscală.

Discrepanțele evidente dintre cele două acte sunt rezultatul încălcării dreptului de a fi ascultat, împrejurare ce atrage nelegalitatea deciziei de impunere a cărei anulare o solicită, în condițiile în care în raportul de inspecție fiscală vizează și aspecte noi față de care reclamanta nu a beneficiat de dreptul efectiv de a fi ascultată și de a-și exprima punctul de vedere față de acestea, existând astfel o îndoială serioasă în privința legalității deciziei de impunere și din această perspectivă.

Prin sentința civilă nr. xxx/zz.II.yyy pronunțată de curtea de apel a fost respinsă, ca neîntemeiată, cererea de suspendare formulată, pe considerentul că existența unor discrepanțe între proiectul de raport de inspecție fiscală și raportul de inspecție fiscală nu are sensul indicat de reclamantă, iar din actele dosarului rezultă că aceasta și-a exprimat punctul de vedere, a depus actele considerate relevante, legalitatea măsurilor luate și măsura în care s-a dat relevanță susținerilor reclamantei fiind o chestiune ce ține de fondul cauzei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta, susținând că dintr-o simplă verificare a conținutului celor două acte rezultă că există mari discrepanțe în privința constatărilor organului de control. În cadrul Raportului de inspecție fiscală organul de control face referire la niște aspecte de fapt față de care contribuabilul X nu a luat cunoștință ca urmare a prezentării Proiectului Raportului de inspecție fiscală și față de care, cu nerespectarea prevederilor art. 107 alin. (2) coroborat cu art. 9 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003, nu a beneficiat de dreptul efectiv de a fi ascultat și de a-și exprima punctul de vedere față de acestea.

Ce soluție a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție, din perspectiva analizării îndeplinirii condiției existenței cazului bine justificat?

- A. a respins recursul ca nefondat, apreciind că sentința a fost pronunțată cu o corectă aplicare și interpretare a dispozițiilor art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, nefiind îndeplinite condițiile pentru a se dispune suspendarea executării deciziei de impunere contestată, iar aspectele invocate de recurentă fiind chestiuni ce țin de analiza fondului cauzei;
- B. a admis recursul, a casat sentința recurată și, rejudecând cauza, a admis cererea formulată de reclamanta și a suspendat executarea deciziei de impunere până la soluționarea definitivă a cauzei pe considerentul că, în condițiile în care în raportul de inspecție fiscală constatările fiscale vizează și aspecte noi față de care reclamanta nu a beneficiat de dreptul efectiv de a fi ascultată și de a-și exprima punctul de vedere față de acestea, există o îndoială serioasă în privința legalității deciziei de impunere, din această perspectivă;
- C. a respins recursul, ca nefondat, cu motivarea că încălcarea dreptului efectiv de a fi ascultat și de a-și exprima punctul de vedere poate conduce la suspendarea executării actului administrative fiscal doar dacă creează o vătămare.

46 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă:

- A. și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art.16 alin.(1) și art.21 alin.(3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție;
- B. a reținut că, din moment ce o judecată parcurge două etape procesuale devolutive (judecata în primă instanță și apelul), stabilirea de către legiuitor a unui prag valoric pentru accesul la recurs nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii;
- C. a apreciat că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, iar acest tratament juridic diferit poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, în virtutea principiului separației puterilor în stat.

47 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 15.03.2015, la judecătoria, reclamanta Asociația de Proprietari X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreținere aferente perioadei 1.01.2010 – 1.01.2012. Judecătoria a admis în parte acțiunea, obligând pe pârât la plata cheltuielilor de întreținere aferente perioadei 1.01.2010 – 1.01.2011, respingând restul pretențiilor ca nefondate, prin sentința pronunțată la 1.07.2017. În cauză, reclamanta a declarat apel, solicitând admiterea acțiunii în integralitate. Tribunalul, prin decizia pronunțată la 06.03.2018, a admis apelul reclamantei, a anulat hotărârea primei instanțe, și, rejudecând, a invocat din oficiu excepția autorității de lucru judecat, pe care a admis-o, respingând acțiunea pentru existența lucrului judecat.

Reclamanta Asociația de Proprietari X a declarat recurs împotriva acestei decizii, unicul motiv de recurs indicat fiind acela că instanța de apel i-a înrăutățit situația în propria cale de atac.

Curtea de Apel:

- A. va invoca excepția nulității recursului, pe care o va admite și va constata nulitatea recursului pentru lipsa motivării;
- B. va respinge recursul ca nefondat, reținând că în cauză nu a fost încălcat principiul non reformatio in peius (neînăutățirea situației în propria cale de atac);
- C. va invoca excepția inadmisibilității recursului, pe care o va admite și va respinge recursul ca inadmisibil.

48 Soluționând conflictul negativ de competență ivit între Judecătoria Sectorului 4 București și Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casație și Justiție, în jurisprudența sa, a reținut că:

- A. Judecătoria Sectorului 4 București este competentă, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, iar pârâtii își au domiciliul în București, chiar dacă aceștia nu au invocat excepția necompetenței;
- B. dispozițiile art. 131 Noul C. proc. civ. trebuie interpretate în sensul că, dacă pârâtii nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna pârâtului, nu și la aprecierea instanței;
- C. acțiunea dedusă judecății este o acțiune reală, guvernată de norme cu caracter de ordine publică ce reglementează materia competenței teritoriale exclusive, competență care aparține instanței în circumscripția căreia se află situat imobilul, respectiv Judecătoria Sectorului 4 București, fără a fi necesar ca pârâtii să fi invocat excepția necompetenței teritoriale.

- 49 Prin acțiunea înregistrată pe rolul judecătoriei reclamanta A le-a chemat în judecată pe pârâtele B și C solicitând instanței să dispună obligarea pârâtei B la plata sumei de 100.000 lei și a pârâtei C la plata sumei de 50.000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a terenurilor în suprafață de 1200 m.p. și 297 m.p..

Reclamanta a arătat că printr-o hotărâre anterioară, definitivă, cele două pârâte au fost obligate să-i respecte proprietatea și posesia terenurilor, pârâta B pentru suprafața de 1200 m.p., iar pârâta C pentru suprafața de 298 m.p., astfel că cele două pârâte folosesc terenul fără drept.

Judecătoria a admis în parte cererea de ajutor public judiciar formulată de reclamantă și a dispus reducerea taxei judiciare de timbru datorate pentru cererea de chemare în judecată de la suma de 4105 lei la suma de 1000 lei.

Prin hotărârea pronunțată judecătoria a admis în parte acțiunea, a obligat pe pârâta B la plata sumei de 50.000 lei și pe pârâta C la plata sumei de 25.000 lei reprezentând despăgubiri; a obligat pârâtele, în solidar, la plata către stat a sumei de 3105 lei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel pârâtele, invocând greșita lor obligare, la plata către stat a sumei ce a format obiectul ajutorului public judiciar.

Instanța de apel:

- A. a admis apelul, a schimbat în parte sentința apelată înlăturând din sentință mențiunea privind obligarea pârâtelor la plata către stat a sumei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei, reținând că obligația de restituire a ajutorului public judiciar către stat revine reclamantei;
- B. a admis apelul, a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a obligat pârâta B la plata către stat a sumei de 1035 lei și pârâta C la plata către stat a sumei de 57, 50 lei;
- C. a respins apelul.

- 50 Prin cererea de chemare în judecată, introdusă pe rolul Judecătoriei Constanța, reclamantul a solicitat constatarea nulității relative a antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat între părți, cu privire la un teren situat în Sectorul 3 București, precum și repunerea părților în situația anterioară, prin restituirea de către pârâtă, cu domiciliul în Constanța, a sumei de 45.000 lei, achitată cu titlu de avans.

Judecătoria Constanța a admis excepția necompetenței teritoriale, trimițând dosarul Judecătoriei Sectorului 3 București, pentru soluționarea cauzei, în raport de locul situării terenului. La rândul său, Judecătoria Sectorului 3 București a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat cauza în favoarea Judecătoriei Constanța, în raport de domiciliul pârâtului.

Prin decizia pronunțată, Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea conflictului negativ de competență:

- A. a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Constanța, reținând că fiind vorba de o competență teritorială alternativă, alegerea competenței aparținea reclamantului;
- B. a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 București reținând că judecătoria a fost investită cu o acțiune reală imobiliară, sens în care este competentă să judece dosarul instanța de la locul situării terenului;
- C. a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Constanța reținând că obiectul judecății îl constituie nulitatea antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat între părți, prețul vânzării fiind convenit la suma de 107.000 euro.